

nistiske lande, jo også først og fremmest er et fredens projekt.

Så til det aktuelle om euroen. Der mener jeg, at det er væsentligt at være klar over, hvad der skete, da Muren faldt, og vi fik Øst- og Vesttyskland forenet, nemlig den kendsgerning, at der kunne Tyskland virkelig blive en stormagt sammenlignet med en række andre europæiske lande. Og der var det storsindet af Kohl og de andre tyske ledere, at de indså, at hvis Tyskland virkelig blev stærkt økonomisk og politisk, så kunne det skabe manglende stabilitet i Europa.

Vi ved jo, hvis vi kender vores historie, at et stærkt Tyskland har givet problemer for Danmark, også for andre lande, og det er denne politiske dimension med euroen, at Tyskland her frivilligt gav afkald på en magt, at Tyskland var parat til at dele magten, at den stærke D-mark blev erstattet med en euro med et politisk sigte, for at Tyskland ikke skulle skabe problemer i en kommende europæisk stabilitet, der for mig er den bærende intention.

Der er en lang række økonomiske følger også, men det er det bærende, og det er for mig en meget vigtig dimension, at der ligger et fredspolitisk sigte med at skabe euroen. Det har været til fordel for en række små lande, at de nu får en medbestemmelse, som de ikke havde før. Spørg Belgien, spørg Holland osv., og det forekommer så mig naturligt at spørge: Er det så i Danmarks interesse, når en stormagt, som har betydet så meget for Danmarks historie på både godt og ondt, her giver afkald på et væsentligt instrument og vil dele magten med andre? Der vil en stormagt fortsat have fat i den lange ende, det ved vi, men hvad er bedst: Slet ikke at være med eller at være med med de danske værdier og præge så meget som vi som lille land magter?

For mig er svaret klart. Selvfølgelig skal vi være med. Derfor stemmer jeg også ja til det lovforslag, vi skal stemme om om et øjeblik og anbefaler befolkningen et ja den 28.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Vi står nu her ved afslutningen af behandlingen af lovforslaget om Danmarks deltagelse i den fælles valuta. Der er, siden lovforslaget er blevet fremsat, under behandlingen af lovforslaget stillet mere end 280 spørgsmål. Debatten her i dag har været engageret, som den også var det ved første og anden behandling, og ude i landet foregår der nu en bred folkelig debat, som gør danskerne ære. Det er en debat, hvor folk enga-

gerer sig, og hvor de sætter sig grundigt ind i det spørgsmål, som vi har behandlet her i Folketinget i dag.

Jeg vil godt gøre en særlig bemærkning til hr. Jørn Jespersens tale, som vi jo ikke hørte under førstebehandlingen og andenbehandlingen. Jeg synes, det var et engageret og godt indlæg, et indlæg, jeg nødigt ville have undværet under debatten her. Det er min opfattelse, at hr. Jørn Jespersen gjorde den danske venstrefløj en stor tjeneste med det indlæg.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om det økonomiske, det har vi grundigt drøftet med hinanden, kun slå fast, at der ingen diskussion er om, at der ubestrideligt er økonomiske fordele for Danmark ved deltagelse. Man kan strides om, hvor store, men ikke strides om, at de er der; bl.a. er der en rentefordel.

Finansministeren tillod sig her for nogen tid siden ved fremlæggelse af finanslovforslaget at komme med et lille regnestykke, hvori han gjorde gældende, at den lavere rente, vi ville få i Danmark ved tilslutning til den fælles valuta, ville give et varigt lavere renteniveau i Danmark på ca. 0,5 pct., i forhold til hvad vi ellers kunne forvente, og, sagde finansministeren, det betyder ved et simpelt regnestykke på den danske offentlige gæld en gevinst for de offentlige budgetter på ca. 5 mia. kr. om året. Så meget lettes de offentlige budgetter ved denne rentefordel.

Det gav anledning til stor ståhej, og bl.a. i dag i B.T. siger hr. Holger K. Nielsen: »Den slags påstande burde Nyrup og Lykketoft holde sig for gode til.« Og så siger han, at det vil vælgerne gennemskue. Jamen det er jo ikke kun finansministeren, der har foretaget det regnestykke, det har også vismændene. Vismændene, som jo i øvrigt af nejsiden berømmes for deres indlæg i den økonomiske debat, siger i deres beregninger, at de når til det resultat, at den økonomiske virkning på de offentlige budgetter er 6 mia. kr. om året eller mere med stigende tendens. Så der er altså ikke tale om, at finansministeren her har gjort sig skyldig i et hysterisk regnestykke, men tværtimod om, at finansministerens tal snarere ligger i underkanten af de skøn, som vismændene er kommet med.

Til den økonomiske fordel hører selvfølgelig også den tryghed, der ligger i, at vi er med i en fælles valuta. Det betyder, at hvis det blæser på valutamarkedene, så har vi en helt, helt anden tryghed for vores valuta og dermed for vores levestandard.